

איגוד שופטי הכדורסל אינו נמצא בדרך-כלל בכותרות. אך מאחורי הקלעים נשמעים לאחרונה לחששים שונים על מאבקי-כוח בהנהלת האיגוד. אין זה סוד כי איגוד השופטים סובל ממחסור בשופטים טובים. רוב השופטים עומדים בפני סיום קאריירת השיפוט שלהם, ודוריה המשך

שופט עמית אולטימטום

אינו נראה כליכך, פרט למספר מועט של שופטים צעירים הנחשבים לכוח העולה של שופטי הכדורסל (העולם הזה 21.3.84).

המאבק העיקרי מתנהל בין השופטים הוותיקים לאלה העומדים לרשת את מקומם. הצעירים רואים עצמם כמסוגלים להיכנס לנעליהם של הוותיקים בקליקלות, אך אלה אינם ששים כליכך להיפרד ממשוקיותיהם ומפועלים את כל השפעתם לשיבוץ במישחקים החשובים.

לא הגיוני. במישחקי הפלייאוף, שהם מישחקי ההכרעה בליגת הכדורסל, חייבים להתמנות השופטים הבכירים. אך באיגוד השופטים ישנם מניעים נוספים לשיבוץ, מלבד הכישרון הטובים של השופט. הרגומה הקלאסית היתה שיבוץ של זרוע טיבלום במישחק הפועל תל-אביב מול הפועל רמת-גן. טיבלום לא שפט לפני מישחק חשוב זה במשך שישה שבועות ולא היה היגיון לרוק אותו למישחק רגיש וקשה כזה. גם במישחק של מכבי

ילדי השמנת של "שימשון"

שימשון לקבוצה של ילדי הצפון. גם סוכרייה. אנשי מחלקת-הנוער של שימשון לא מסתפקים באימוני-כדורסל לכדורגל. מעקב צמוד על מצב לימודיהם של הנערים בבית-ספרם הוא חלק מהפרוייקט. "חשוב לנו שיהיו גם בני אדם מחונכים", מסביר ליאור. הניסיון בעבר לימד שילדים מזניחים את לימודיהם לטובת הכדורגל. ילדים כאלה עוברים שיחות ומעקב. לנו יותר קל להתרועע ולכוון מאשר בית-הספר או אפילו הבית. כי נערים כאלה משוגעים על כדורגל."

מסורת נוספת הונהגה בשמשון והביאה לשיפור האוירה החברתית: מרי שבת מוזמנים שחקני הקבוצה היריבה, בלי שום קשר לתוצאת המישחק — להתכבד בשתייה ועוגות מעשי ידי הורי השחקנים-הנערים. עם התפתחות כוחת אין פלא שהיושב-ראש הצעיר, ליאור לויט, בן לאם תימניה ואב ליטאי (אני אוכל גפילטפיש עם סחוג"), הכוח המניע מאחורי חידושי מחלקת הנוער, גם יכול לתת את הסוכרייה השנתית לנערי שימשון. נסיעה לטורנירים בינלאומיים באירופה.

כמו שקבוצת בני-יהודה שייכת לשכונת-התיקוה, כך ויהו עד היום את שימשון תל-אביב עם כרס-התימנים. לפי מצב העניינים כשטה בשלוש, ארבע השנים האחרונות נראה, שבשעתיד הקרוב מאוד תיהפך הקבוצה עם האוהדים המיוזרחיים המומיה-מוח מהכרם לקבוצה שבשורותיה ירוצו שחקנים שגדלו על טהרת השמנת הירועה של צפון תל-אביב.

כל זה למה ומדוע? הקליטה של נערים וילדים מרמת-אביב, תוכנית למ"ד ואפקה לשורות שימשון החלה, אומר ליאור לויט, יו"ר מחלקת הנוער של שימשון, כשנוצרה בעיה שככרם אין יותר זוגות צעירים, ואין גם מספיק ילדים, כדי למלא את שורות קבוצת הנוער של הקבוצה. המיקום הצפוני המרווח של המועדון לא עזר מבחינה כספית, מוסיף הו"ר הצעיר ונותן לדוגמה את מועדון בני-יהודה. הממוקם בשכונה ונהנה מסיוע של פרויקט שיקום השכונות, אך מצד שני המיקום הקל על מלאכת גיוס ילדי צפון תל-אביב, שקפצו על המציאה. כך תיהפך כנראה

שגילה אבי על המיגרשים מאז לא תאמה לציפיות-הענק שתלו בו כולם. ביצועיו של "האנגלי" הירדררו וההשמצות לא אחרו לבוא. כאילו הוא עושה טובה שהוא בכלל משחק על המיגרשים בארץ. שהוא לא שווה את הכסף שהשקיעו בו כדי להחזירו לליגה הישראלית. כעסו עליו כיצד הצליח לשתות בכולם שחשבוהו למשהו בקנה-מידה בינלאומי והנה הוא מתגלה כמשחק אפור שגדולתו מאחוריו למרות גילו הצעיר.

מה אומר אבי על כך? "מאוכזבים ממני, כי היו רגילים לראות את אבי הבראי, שלפני עזיבתו לליברפול, אומר אבי ומגלה על פציעתו מייד כשחזר מאנגליה. אנשי הכדורגל ידעו. רק את הקהל זה לא עניין. אם הייתי נח א, הכל היום היה אחרת." אבי טוען שלא יכל להרשות לעצמו לנוח, כי ההנהלה לחצה שישחק אפילו שהוא פצוע. "טובת הקבוצה היתה. השיקול היחיד בעיני, הוא מורה היום. אלא שאבי לא יצא עם כותרות מאירות עיניים על פציעתו. הייתי מודע לכך שזה רפך לי את הקאריירה. אנשים שכחו שאני פצוע. הקהל הוא

הוא השתחצן על ימין ועל שמאל, סגר חשבונות עם כל מי שרק ציין לעומתו. אלא שבשמונה המחזורים האחרונים קרה דבר מוזר. במשך כל הזמן הוזה שכחו שחקניו של שווייצר את טעמה של תרועת הניצחון על המיגרש. משום מה הפסיקו שחקני בית"ר את ביצועיהם המבריקים

מאמן שווייצר תיסמונת

על המיגרש. וראה זה פלא, גם הפה הגדול של שווייצר, ההשמצות וההשמצות נעלמו כלא היו. **לא נשאר חייב.** מה קרה לדובר? ולמה הוא מחליט לשתוק, רווקא כשהוא לא מנצח? אמר שווייצר: "זה לא נכון שאני שותק כשאני לא מצליח. גם עכשיו אני לא שותק ויש לי הרבה מה להגיד. אני משמץ רק אחרי שמשמיצים אותי קודם. אני יודע שכאשר משמיצים אותי, זה מקניאה. לכל המאמנים בארץ יש תיסמונת דובר שווייצר. מוכירים אותי כמאמן הכי טוב והכי מבוקש, ואני לא נשאר חייב לאף אחד. לי יותר מגיע לננות להשמצות עלי, כי לי יש קבלות על הצלחות ולא לכולם יש. אני עובר יותר מדי קשה בשביל לשתוק ולהשאר חייב. כל הטענות שיש עלי באגודות, אחרי שאני עוזב אותן זה מפני שאף מאמן לא יכול להיכנס לנעליים שלי. למה לא מבינים את זה?"

אני שחצן כי אני אחד שמצליח ולא פוחד להבליט את ההצלחה. זה לא נקרא בעיניי שמצנות. אני לא רוצה להיות צנוע. כשיש כינוס מאמנים בווינגייט אני לא הולך, כי אני יודע שהנושא בכינוס הוא מי ישימץ יותר את רובי. הם אינדיקטור שלי זה השחקנים שאימנתי. הם שעושים ממני אלוהים. הם יודעים שהראש שלי נמצא כולו בקידום שלהם ולא חצוי בעסקים אחרים. כמו שאר המאמנים בארץ. אני לא עוסק בשום דבר אחר מלבד אימון, כי אני לא אוהב לא להצליח.

כיום אני אפילו מרצה בקורס למנהלים של אי-בי-אם על איך אני מצליח להכניס מוטיבציה לשחקניי ואיך ליישם את זה בשטח. הם למרו ממני איך ליישם את זה לעבודת צוות ולקידום המכירות שלהם ובעיקר כאיך לדרבן". נאום דובר שווייצר.

מחיר כבד

מאז חזר אבי כהן (26) מליברפול, לפני כשנתיים, הפך לכאובה אחת גדולה, בעיקר בעינייהם של אוהדי מכבי תל-אביב. קבוצת נעוריו, שאליה חזר בשנית. היכולת הירודה

תל-אביב מול הפועל חיפה אפשר היה לראות שיבוצים לא הגיוניים, כמו של השופט יעקב טורס, שגילה יכולת חלשה במשך כל העונה ואינו נמנה עם בחירי השופטים.

מיקרה תמוה נוסף הוא אי-שיבוץ למישחקים של טור וירונק. הוא נשלח על-ידי האיגוד לקורס שופטים בינלאומי ונכון היה לשבצו במישחקים, כדי שיצבור ניסיון. אך האיגוד התעלם ממנו לחלוטין.

ברגע האחרון. גם היחסים בין השופטים הוותיקים ובין עצמם אינם סוגים בשושנים. במישחק הגומלין בין הפועל רמת-גן להפועל תל-אביב היה אמור לשפוט לצידו של רודי דגן השופט ולינגר. ברגע האחרון הורד מהמשחק ובמקומו שובץ ערן עמית. השמועה אומרת כי דגן הפסיק לדבר עם ולינגר והצג אולטימטום לאיגוד.

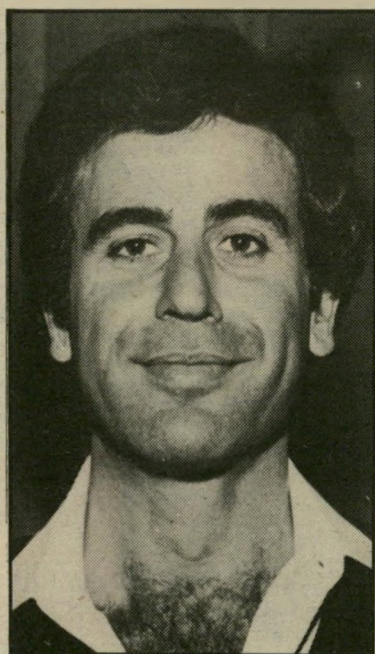
בראש איגוד השופטים עומדים כיום גרעון פרטיין ואלי קושניר. כאשר עד לאחרונה השתייך לחבורה גם ווהר כהן, אך הוא פרש, כנראה, על רקע המאבקים המתנהלים שם כיום.

כדורגל

לא אוהב להיות צנוע

על רמתו המיקצועית של רודי שווייצר, מאמן בית"ר ירושלים הדיעות אחרות: מאמן בחסד עליון. על אופיו המצטיין כפה הגדול ועל השמצותיו, המצליפות לעיתים קרובות בעיקר את הקולגים שלו למיקצוע, הדיעות שנויות במחלוקת. הרבה מבטלים את הארס שווייצר בגלל הרגליו אלה, המוכרים לכל חובב ספורט בארץ.

מה שבטוח הוא שלשווייצר יש הרבה קבלות על הצלחות ולראייה: הוא הצליח העונה לעשות את הכמעט בלתי-אומן: להרים את בית"ר ירושלים הפגועה והמוענשת מתחתית לפיסגת טבלת הליגה הלאומית. וזה הישג אמיתי. כמקביל להישגיו המפוארים פתח רוביך את הפה הגדול שלו ויש אומרים ששכח לסגור אותו.

צופה איסלה הצלחה

אהבה ישנה

אורח אטרקטיבי חרש שהתוסף בשבתות האחרונות ליצעיו של המיגרש היפואי בלומפילד הוא שחקן-הקולנוע אהרון איסלה. השחקן, תושב לוס-אנג'לס, הגיע לישראל בגלל מחלתו של אביו, הגר ביפו.

איסלה בן 38 החל בקאריירה ספורטיבית כשהיה נער, כאשר גר במעברת מחנה ישראל עם הוריו. אז שחק בקבוצת הפועל מחנה-ישראל ואחר-כך הספיק גם לשחק בשורותיה של הפועל לוד.

כשהחליט ברבות הימים לשנות כיוון והחליף את המיגרש והרשא בקרשי הבימה ומצלמות הקולנוע, קלטו אותו אלה בהצלחה בינלאומית לא מבוטלת.

בימים אלה נראה איסלה יושב עם אחיו אלי בתי-הקפה בעיר, מקום מושבם של עסקני הספורט. אהבתו הישנה מתבטאת כיום בצפייה בלבד. האהדה של הצופה שחקן-הקולנוע היא למכבי תל-אביב.

כדורגלן כהן טובת-הקבוצה

אכזרי ואינו מתחשב אלא ביכולת השחקן על המיגרש."

אבי מורה שהוא ידע כבר או שישלם את המחיר. הוא לא תאר לעצמו שהמחיר יהיה כליכך כבד. "מאז אותה פציעה החלטתי שאני יותר לא משחק פצוע. היום אני מאשים רק את עצמי, מתוודה הכדורגלן וטוען בתוקף ששיתופו סייע לקבוצה מבחינה מוראלית למרות היכולת הירודה שגילה.

אבי חזר כיום לכושרו ומיבצעו לא נעלמים מעיניו של אף אחד. גם למישקלו הספורטיבי הוא חזר לאחרונה, מישקל שהיה לו כימיו הטובים. אבי מוסיף על גיסו ויקי פרץ, המשחק לצידו, במכבי תל-אביב. ויקי היה פצוע כששחק מישחקי שניים, וכשראה שהסיפור שלי יכול לחזור על עצמו לגביי החליט שהוא לא משחק פצוע. לו זה לקח שני מישחקים להחליט. לי זה לקח כמעט עונה שלמה."